

UAB: un camí de futur

La Universitat Autònoma de Barcelona acaba d'aprovar els primers estatuts que fem en els darrers vint anys i els tercers de la història de la institució. La normativa que ens ha d'administrar a partir d'ara s'ha fet de manera cooperativa, col·laborativa i participativa; mantenint els principis que han de regir una universitat com la nostra, però amb la mirada llarga cap al futur que hem de compartir i fer entre tota la comunitat. Som la primera universitat catalana en adaptar els estatuts a la nova legislació. Aquest pas endavant ens permet obrir camí.

Les universitats tenim la responsabilitat de ser mostra i exemple de la nostra societat, fer apostes trencadores que són referents. Amb aquest esperit, la Universitat Autònoma de Barcelona va iniciar el procés de creació dels nous estatuts el curs passat per diverses raons. En primer lloc, calia adaptar els estatuts a la nova llei, la LOSU. També era necessari fer un pas ferm i decidit per actualitzar una normativa que feia dues dècades que no es tocava. Durant aquest temps els canvis al sistema universitari i a la societat han estat molts i molt profunds. Teníem clar que aquesta nova normativa només es podia fer obrint un procés participatiu a tota la comunitat universitària. La responsabilitat i l'ADN de la UAB obligaven a promoure la implicació de totes les persones que els haurem d'aplicar al llarg de la nostra vida universitària. Uns nous estatuts per a una UAB més inclusiva, més catalana, més sostenible i més participativa.

Uns nous estatuts no són només un conjunt de normes i reglaments, són un compromís en ferm de totes les persones que formen part d'una comunitat universitària, amb la comunitat i amb allò

JAVIER LAFUENTE

RECTOR DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

que n'espera la societat. De fet, una de les novetats d'aquesta nova norma és precisament la institucionalització de mecanismes participatius de la comunitat que, tot i que des del govern de la UAB els usem, no formaven part fins ara de la nostra normativa.

La participació i la implicació de la comunitat universitària en la nova normativa és clau per promoure la democràcia. En una època en què, just passades les eleccions europees que mirem amb recel, la por evident a les franceses i a les americanes (amb un Biden en hores baixes) i amb un increment de l'extrema dreta preocupant a Espanya i a Catalunya, cal ser valents i donar veu a tothom. Només amb el debat de les paraules i les idees i des de di-

Només amb el debat de les paraules i les idees i des de diferents visions es pot fer un projecte compartit on tothom tingui cabuda

La nostra història ens capacita per mirar amb orgull el passat, des dels orígens del Manifest de Bellaterra

ferents visions es pot fer un projecte compartit on tothom tingui cabuda, encaixant les crítiques i modificant allò que en el debat s'ha enriquit. ¿Això vol dir donar entrada a posicions extremistes i en contra de principis bàsics a la UAB a la UE o a l'Estat? De cap de les maneres. Ja hem vist en alguna comunitat autònoma com sobrepassar els límits només pot perjudicar la democràcia.

Durant tot el procés s'han realitzat prop de 800 aportacions per part del conjunt de la comunitat universitària, que demostren un ampli debat fins a arribar a la seva aprovació. Aquest és un exemple de participació i debat que ha de poder servir a les universitats i a la resta d'institucions.

Menció especial requereix la llengua. A Catalunya la seva defensa en tots els estaments és clau. Per això el català consta en l'article 7 del nostre recent estatut amb una clara defensa de la llengua pròpia i afegeix que "la universitat garanteix i promou l'ús del català com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari, així com en les activitats de recerca, gestió, transferència i intercanvi de coneixement".

Aquests nous estatuts suposen per a la UAB la confirmació que, en paraules del filòsof danès Søren Kierkegaard, "la vida només pot ser entesa mirant enrere, però ha de ser viscuda cap endavant". La nostra història, que ja ultrapassa el mig segle de vida, ens capacita per mirar amb orgull el passat, des dels orígens del Manifest de Bellaterra, i afrontar amb confiança el futur. Els estatuts tracen un camí, clar i potent, per reformular el nostre model de governança, i cal fer-ho des de la base d'un coneixement profund, tècnic i polític, i comptant una altra vegada amb la participació, implicació i complicitat de totes les persones de la UAB.

Crisis d'autoritat

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

➤ Ensumant-se potser el que podia passar després de les europees (quan, després d'uns mals resultats del seu partit, Macron va convocar les legislatives), la revista parisenca *Le Point* va publicar el trimestre anterior un número titulat *L'autorité*. És un recull de textos de pensadors occidentals de totes les èpoques, des de Plató i Aristòtil fins a Hannah Arendt o Hans-Georg Gadamer, sobre la noció d'autoritat. La idea, evidentment, és que aquesta noció es troba en crisi en els nostres dies turbulents. "Certs diputats no dubten a posar en qüestió la integritat del Consell Constitucional, la jurisdicció encarregada de verificar la conformitat de les lleis amb la Constitució, perquè els seus judicis no coincideixen amb els seus desitjos", lamenta la redactora en cap, Laurence Moreau, com a exemple més jeràrquicament concloent d'un desgavell generalitzat en què ningú escolta ningú, tret de qui confirmi els propis prejudicis.

➤ A l'estat espanyol, no tan sols "certs diputats" posen en qüestió la validesa de la justícia quan no els agrada el que diu, sinó que també certs jutges i certs fiscals no dubten a utilitzar el poder judicial amb finalitats descaradament polítiques. Ahir mateix vam poder escoltar, publicats per Canal Red i Diari Red, els àudios del jutge Aguirre, fanfarronejant amb llenguatge tavernari d'haver rebentat la llei d'amnistia (mentre acusa els independentistes catalans de traïció a la pàtria espanyola, en una amanida russa en què caben des de Carles Puigdemont fins a Carles Porta). Més greu, la setmana també ha començat amb el cop de porta del Tribunal Suprem a la mateixa llei d'amnistia: es mantenen les ordres de detenció contra els exiliats i es declina extingir les responsabilitats penals dels presos polítics, al mateix temps que promou una qüestió d'inconstitucionalitat contra la possibilitat d'aplicar la llei d'amnistia al delictes de desobediència. Ho fan amb llenguatge xulesc: "El govern tan sols ha tingut majoria per aprovar una llei i, pel que es veu, ni tan sols la saben fer", ha dit Feijóo. En tots els casos, com verbalitza harmoniosament el jutge Aguirre, es tracta d'aconseguir fer caure el govern de Pedro Sánchez. Es tracta dels cops d'estat *soft* que perpetra el poder judicial a Espanya, des de la sentència de l'Estatut cap aquí. No són cops d'estat amb uniformes i armes, sinó amb togues, resolucions i sentències.

➤ El panorama es completa amb la impressionant notícia, publicada per l'ARA, de l'estructura paral·lela de poder dins ERC, "la B", dedicada a accions de propaganda bruta, com els cartells que insultaven els germans Pasqual i Ernest Maragall a compte de l'Alzheimer del primer. Cal aplaudir la feina de Cesc Maideu, Aleix Moldes i Núria Orriols Guiu, tant com cal deplorar la putrefacció dins les files d'ERC que ha permès que això arribés on ha arribat. I preguntar-se pel rol social dels partits polítics, i per les múltiples derivades, totes greus, d'una notícia com aquesta. Quan ens preguntem per les causes que expliquen l'auge de l'extrema dreta, doncs mira.

DE FIT A FIT

Le Pen arrasa a la primera volta